

Koupel ve svaté řece

Po strastiplné cestě z Nepálu a několikahodinovém čekání na vlak konečně před půlnocí nastupujeme do rychlíku. Spíme čtyři v kupéčku s ventilátory. Cestou nabíráme velkou sekeru. Ráno pozorujeme z vlaku předměstí Varánásí. Podél tratě pole kukuřice a nechcem věřit svým očím. Takové zátiší tak hned nevidíte. Stovky holých řití, Indové vykonávají velkou potřebu. Neznají toaletní papír a ekologicky si vytírají levou rukou. Pravou jí a také se s ní zdraví podáním ruky. Nevím jak to řeší leváci či jednoručí. Ale při masáži mě ošahávali i tou posranou ! K hotelu jedeme rikšou, trpíme, máme s Jožinkám oba nadstandardně veliké zadnice a s batohama na zádech se sotva udržíme. Hotel s terasou, loží nám tu gekoni, vyženeme je a úzkostlivě zavíráme dveře. Ale oni nám škvírami v koupelně nalezou zpátky. Jana si jde na recepci stěžovat. Recepční říká lakonicky : "Gekon, to pšítel." Zato máme vyhlídku na Gangu, řeku všech řek. Hned jedeme na výlet lodí proti proudu. Navštívíme muzeum maháradži - zbraně, oděvy, lustry, vodní dýmky, golfové hole, vozy, auta. Na břehu pozorujeme lidské lebky, psi ožirají zdechlou krávu, ve vodě plavou nafouklé mrtvoly. Je 35 ve stínu, večer jsme svědky hodinové bohoslužby, kromě modlících zde stojí a leží hodně krav a nezbytných kravěnců. Potměšile po tmě sledujeme, kolik lidí po nich uklouzne. Člověka cizí neštěstí vždycky potěší. Ráno budíček v 5 hodin a čeká nás ranní plavba lodí kolem hnátů. Hromady dříví a fronta nebožtíků na spálení. Kouř a zápach, často se popel i s ohořelými zbytky pozůstalých házou do řeky. Fotit se zde nesmí. Ubývající šero naskýtá fantastické panorama. Vysoko nad břehem se tyčí skvostné paláce maháradžů, chrámy desítek náboženských sekt, minarety mešit a od nich schody až do řeky. Břehy Gangy se proměnily v moře lidských hlav. Statisíce poutníků, ženy v pestrobarevných sárí, muži polonazí jen v bederní roušce a roz dováděné děti. Když oni, tak já taky. Plavky jsou až na dně batohu, půjčuji si Jožkův ručník a opásám si ho kolem pasu. Svůj mám na utření. Vcházím se zástupem do řeky. Nořím se po ramena do vody, v dlaních ji zvedám proti slunci a vylévám, potápím se pod hladinu, mazlím se, cákám, učím děcka jak se dojí kozy. Kluk vedle myje psa. Mladá matka koupe nemluvně. Nad námi práči mlátí šaty a ložní prádlo o kameny. Prostěradla suší na zemi, suchém bahně a zítra už na nich budou spát turisté. Ženské perou své hábity v azuru, hned mám lepší pocit, že se koupu na Azurovém pobřeží. Věřící se modlí a rituálně vhazují do vody bohům květy, řetězy měsíčků či lotosů, hrsti rýže, obilí a pouští po hladině malé olejové lampičky. V řece je miliarda bakterií tyfu, žloutenky a úplavice snad v každé kapce. Plave v ní vše to, co se u nás za války dávalo do odpadové jámy : papír, smetí, popel, moč, výkaly a mrtvoly. Svatí muži, malomocní, děti, těhotné ženy a uštknutí kobrou se totiž nespalují, protože již vytrpěli dost a jistě přijdou do nebe. A tak vedle mrtvoly rybář klidně chytá ryby. Vylézám z vody, bílý ručník je hnědý, tentokrát však v tom nemám prsty. Naštěstí je Jožkův, práť bych ho nechtěl. Věřícím však barva Gangy nevadí, pijí vodu, plní si konvičky, lahve, bandasky. berou si ji do chrámů či domů, kde vykonávají obřady. Mnohým se splnil životní sen, mně taky. Navštívili jsme nejsvětější místo na zemi. Ženské vaří oběd na vysušených lejnech. Vousatý muž mne ošahává a nabízí masáž. Nou many. Když odmítám, podává mi ruku na pozdrav, chyba. V mžiku ji začne masírovat, rameno, záda. Very good masáž, handrt rupie. Pepa mu dá deset a oba prcháme.

Prohlídka Varánásí, města mnohem staršího než Řím nebo Jeruzalém. Město není jen Ganga a gháty. Je to neuvěřitelná spleť úzkých uliček milionového města. Některé jsou úzké pro auto, rikšu, někde se nevyhnou ani dva chodci. Občas v uličce leží na zemi bezdomovec či všudypřítomná kráva. Ulice je jejím domovem. nesmí ji nikdo ublížit, je posvátná. Poskytuje mléko, máslo, tvaroh, moč a kravěnce, z kterých jsou obloženy stěny domů ve formě koláčů s otisky prstů. Po vysušení slouží jako cenné palivo. asi si nějakou pořídím na Slovinec, aby mi odpadla starost dělat dřevo na zimu. Širšími ulicemi se hrnou davy chodců, autobusů, aut, rikší, mopedů, skutrů, kár taženými voly, koni, osly i muži, Všude postávají obchodníci prodávající zeleninu, šaty, sladkosti, šperky, hudební nástroje, suvenýry. Na ulici ordinují doktoři i zubaři. mezitím se motáme my, abychom navštívili Zlatý chrám. Ostraha nás prohlíží, odebírá vše včetně mobilů, foťáků i propisek. Muž v uniformě mě osahává a chce vidět, co mám v kapse. Ukazuju, že je to plnicí pero do českých buchet či čínských buchtíček, firma Šu Lin. Řehtá se a ještě když jdu zpátky se mě pamatuje i tu firmu. Ještě další chrám bohyně Durgy, který je obydlen opicemi. Město je domovem boha Šivu. Když zemře hinduista, bůh smrti Yam Raj rozhodne o budoucnosti jeho duše. Na základě dobrých a zlých skutků přijde před znovuzrozením duše do nebe či pekla. Tady to neplatí, neboť Šiva zakázal bohu smrti vstoupit do města. Kdo zemře, je osvícen, vysvobozen z cyklu převtělování a splyne s vesmírem. Tisíce lidí přicházejí zemřít do města. I já s Jožkou toužebně očekávám na břehu poslední hodinku. Smrt ne a ne přijít, zato přichází má dobrá známá hnačka. Utíkám a tak jsem proqramarnil tu správnou chvíli, kdy se ze mě mohla stát na nebi hvězdička.

Pedro